

strahovito nezadovoljstvo

bari kalehen

Kad je stigla kući, kao prvo je zagnjurila ruke u fioku punu starog, čipkanog donjeg rublja i odložila šnalice u plavu porcelansku činijicu, koju je dobila u školi kao nagradu za govorničtvo, a onda se popela na krevet i pogledala svoje noge u ogledalu na toaletnom stočiću. Muškarci su uvek govorili da ima dobre noge, i ona se smešila, ali kada je kasnije sama stajala na ulici ispred nekog izloga, u staklu bi ugledala jedino svoje blede lice, a sav život u Ulici Luger beše sveden na jednog propovednika koji je, spustivši se na sve četiri, krnjekom krede ispisivao Sveto pismo po pločniku, i ona pomisli da joj muškarci nedostaju doista duboko, jedino što sad svi izgledaju kao njen brat, usukan, neuhranjen, koji pliva u preširokom, šljampavom sakou i pantalonama, dvadesetogodišnjak, a izgubljen u svom poštarskom odelu od sivoga serža sa crvenim lampasima.

Najprijetnije se osećala dok bi sama hodala izne-nadujuće pustim i širokim ulicama, a potom sokacima između kuća i stražnjih bašta. Ovaj avgust beše suv, i po svim baštama paradajz je bio sitan poput crvenkastih šljiva, a brazde od točkova u uličici ispunile su se belom prašinom, sunce upržilo u sasušene šibljike i pužavice. Neko je zapalio smeće i iz oblaka dima prhnu vrana, slete iza nje na visoku granu srebrne breze. Ona dohvati pljosnati kamen i hitnu ga put vrane, kamen načini proseku kroz sasušeno lišće, a ptica zagrakta kao da se grubo smeje, no njoj nije smetao krik ptice: nije volela kad se ljudi smeju, kad joj se cere iza leđa, te odmahnu kosom, dugačkom i raspuštenom, nasmeja se, i ona, iznenađena kako se glasno smeje, a ptica odlete i ona pomisli ode poslednji smeh, ta crna krila.

Nasloni se na staru, na jednu šarku okačenu rešetkastu kapiju baštenske ograde, i Sajmon beše tamo, u senci žalosne breze koju je njihov otac posadio one godine kad se Sajmon rodio. Jednoga leta, dok je još bila srednjoškolka, otac pod tim drvetom presede sedmice deljuči i rezbareći frule, pa potom reče, *Nema nikakve svrhe, bar ne onakve svrhe za kakvu većina ljudi misli da je neka svrha*, a nedugo zatim stigoše neki papiri u mrkoj kovrti, a malo kasnije neki mršavko sa avijatičarskim naočarima koji mu protrese ruku kraj stare rešetkaste kapije, smejući se licemerno dok je govorio, *Najlepše je što vi stari vojnici nikad ne umirete, ma koliko ostarili*, a poslednje što je čula beše da je negde blizu Ekvatora, poginuo verovatno, jer primila je žutu dopisnicu s poštanskim žigom Librevila, na kojoj je pisalo da je *Nestao u akciji*, što je, po njenom mišljenju, bio smešan način da se saopšti da neki čovek leži negde potpuno nepomičan, i dok je zurila u Sajmona, zapanji se što ovaj ima teške očeve očne kapke, i pljosnate iskošene jagodice, i što uvek obližuje tanke usne sa smeškom koji bi mogao biti stidljiv, ali zapravo beše tajanstven, lukav, što joj se i dopadalo kod njega, način na koji je pogrbljen išao ulicom teško vukući noge, onako koščat i mlad, a on je iznenadi stavivši ruku na njeno rame, pa reče da starica besni na nju što se nije na vreme vratila da joj spremi ručak, i kako je rekla za nju da je zabašantkinja za kojom se vazda dovlači nevolja kao za kakvom ništarijom, a kad Koleta uzvratila kako tek što nije *Da gospodine*, i načini mali, podsmešljivi pokret, gegajući se kao navijena lutka, on reče da je starica drečala i lupala štapom zato što je Koleta otišla da se smuca po putu, što ova reče da jeste, ali nije se smucala nego se samo pitala zašto je jednom pomislila kako je njena zvezda pala s neba, i nasmeja se.

Premda slepa, starica je uvek delila kad bi uveče za kuhinjskim stolom igrali karte, i još otkako je Koleta bila mala, govorila *Baka ima pravo i to ne zaboravljajte*, kad su bili deca, starica joj je uvek, iako

Koleta nije znala, kako, uvaljivala crnu kraljicu, kao da je smatrala to za neki beleg, a sad je ponovo žvanjkala i durila se, tražeći da igraju kao nekad, a kad je Koleta rekla *Ne starica je trupkala nogama*, visoka i sasvim slepa, osamdeset dve godine i, naslanjajući se na svoj štap od crnoga gloga, streljala pogledom svojih širom otvorenih očiju boje pljuvačke ili ikre.

Koleta je mrzela pticu koju je starica godinama držala uza se na uzici, biser-pevca, blistavog, nikleno-sivog perja i crvene kreste, koja bi se lelujala dok bi on visoko nabadao ispred starice, koja bi mu dobacivala šaku žita i dovikivala Koleti, *Ni za šta nisi ovdje*, te bi odtrupkala uz stepenice, a biser-pevac bi ostajao kraj nje dok bi se baškarila u staroj stolici za ljuljanje. Koleta stajala je napolju, u vrtu punom bosnika, bulki i krinova, zagledana u komadić bombon-papira i staru najlon-čarapu koju je vetar bio naneo na žičanu ogradu, a uvek se pitala kako to žena uspe da izgubi jednu čarapu u uličici, posebno danas, kad žene nose hulahopke, a možda je to bila žena s drvenom nogom, pomisli i nasmeja se, *Pa zar to ne bi bio prizor i po*, reče glasno, a starica se ispravi, sede uspravno, osluškujući, no Koleta ne reče ništa, uživajući u tišini, u iznenadnom staričinom iščekivanju, i onda pogleda gore – Sajmon je stajao s nosom uz stražnji prozor, posmatrajući, i Koleta odjednom više nije bila sasvim sigurna zašto je došla kući, toj gvozdenokosoj starici, koja je oduvek bila jetka zato što je Koletina majka umrla radajući Koletu, na kuhinjskom stolu, pravo starici u ruke.

Starica doviknu *Donesi ručak, odmah, ako nisi zaboravila kako*, i Koleta izgazi bulke, raspršti im laticice, dok se Sajmon smeškao gore na prozoru, a na verandi ispod njega starica je milovala pevca po vratu. Koleta nahрани staricu belim hlebom, s buterom, supom od žutoga graška i jajima barenim bez ljuske. Sunce je sijalo ceo dan. Kiše nije bilo i ona tu noć preleža na postelji, ruku prekrštenih iznad glave, i vetrić je nadimao zavese na prozoru, a svež noćni vazduh doneo joj, prvi put posle dužeg vremena, spokoj i lagodnost, jedino se čegrtavo staričino hrkanje čulo u kući toliko tihoj da ona uhvati sebe kako osluškuje pucketanje greda. Zavese se dizahu i padahu kao kakvo lomno, gotovo beživotno telo što uzdiše, i ona oseti žudnju ne samo za muškarcem, jer muškarac bi je držao, ali na način za koji je osećala da bi bio prejak i neznalački, a kako muškarac i da zna kad je i samoj sebi jedva mogla da kaže kako želi da oseti proboj kroz slabine, ali bez bola, da bude dotaknuta lagano i podignuta kao one zavese, uzdignute u zrak kao da nose nešto živo, i ona se upita želi li dete ili možda ponovo detinjstvo, jedino što nikad nije želela da ponovo bude devojčica. Veoma je malo bilo sigurnosti, veoma malo detinjeg u njenom životu, uvek pod koščatom rukom staričinom, kao da je ona ubila svoju majku time što se rodila, a njenog oca što se tiče, sve dok nije otišao, držao se kao da svaka blagost nije vredna ni približene pare, poput onih starih bakrenjaka što ih je spljoštala kad ih je stavila na železničke šine, šine su bile dva bloka dalje, sad se ne koriste, spojnice su obrasle korovom i šipražjem, ali kao devojčica stavljala je uho na šine, osluškujući nešto iz daljine, a onoga dana kad su joj rekli da je otac otišao, zaputila se starim tračnicama, legla, plakala i slušala kao da bi ga negde mogla čuti, dok je starica jedva i primećivala da je otišao, tvrda i zaključana u sebe, oduvek je imala tvrde nokte i kao beba ih zarivala u posteljino, nokte boje donjeg dela oklopa kornjače, koju je jednom videla u bazenu u staklenoj bašti Alenovog parka, za koji je mislila da je najdivnije mesto u gradu da se bude sam, daleko od hladnih i suvih staričinih prstiju.

Jedne kasne noći pre mnogo godina, obuzeta nekom iznenadnom potrebom, starica uze Koletinu glavu s pletenicama u svoje konopcu slične ruke, i Koleta pogleda naviše i vide opuštene, sive nabore kože kako mlohavo vise sa staričinog vrata, glavu je uzdigla kao ptica, a staračke joj kosti oštre i prosijavaju kroz mlitavo meso, ali osim u trenucima tišine, kao tad, starica je korila Koletu i Sajmona, kome je vazda zanovetala, a potom ga odbacivala sa izvesnim prezirom, baš kao i njihov otac, čija ramena behu veoma povijena i koji beše mrzovoljan, i ohol, a uvek odeven u blatnjavo mrka, odela, tokom zime je umeo da greje bosa noge pred električnim kamionom u dnevnoj sobi. Gledao ih je sve sa uzdržanom sumnjičavošću.

Jednom Koleta ču oca da govori starici, kao da je hoće razgaliti, kako u tome što mu je žena umrla na porođaju postoji neko nevidljivo značenje, kako smrt ne može ništa ne značiti, a možda je ceo štos, reče, u tome da se otkrije šta ti je to smrt rekla da učiniš sa svojim životom, a bilo kako bilo, on hoće da starica zna da njegova žena zauvek ostaje njegova žena, a ironija, mislila je Koleta, beše u tome što je on uvek izgledao obuzet njuškanjem okolo, stolar – umetnik koji je voleo vlažni dodir oguljenog drveta, kao put sjajnog, a završio tako što je na tucad pravio inkrustirane kutijice za nakit, slažući ih po kući, prazne, i u šali ih nazivajući svojim mrtvačkim sandučićima, a kad je Koleta rekla zašto, zašto to njuškanje naokolo kao da se u nekom uglu krije putokaz kuda joj je otišla mati, on je prostrelji pogledom i reče *Jednoga dana možda ćeš naučiti nešto o gubitku ljubavi*, a ona uzvratila *Nemam ja nameru ništa da izgubim*, i ostavi ga na miru, a on je i dalje bio zauzet, i to uglavnom promišljanjem, a ako bi ga neko iz kuće nešto upitao, bilo šta, ustajao bi i počinjao naglas da čita novine, da paradira po kući glasno čitajući sve dok mu se ljutina ne bi stišala, a zatim bi se durio, žaleći njih, sebe, povlaćio se u sebe, a zatim je otišao, grozan postupak, mislila je, tako neodgovoran, da je želela lično da ubije nekoga, i onda se odade plesu i pijančenju po celu noć, ranodušna prema muškarcima koje je puštala da s njom vode ljubav, uplašila se tek kad je shvatila da želi dete, a i ne mari ko mu je otac, te sva njena obesharena veselost zamre, kao vetrić u zavese, zavese odjednom opuštene, i ona pogleda uvis u veoma belu, veoma praznu tavanicu, s jednim paukom koji se beše lagano zaputio iz ugla. Htela je da ustane i ubije ga, ali osta da leži, umorna i mirna, pa zatvori oči i zaspala.

Ujutru u sobu uđe Sajmon, sede joj kraj nogu i položi levu ruku na njen gležanj. Trudio se da prikrije kako pilji u njene dojke. Ona pusti tišinu između njih da potraje. Sajmon skloni ruku s njenoga gležnja i reče *Šta misliš, šta bi se desilo ako bih hteo da odem, pa da negde drugde u gradu uzmem sobu ili nešto?* Oduvek je ga obavijala neka mutna putenost, neka potuljena prepređenost bez dejstva, i ona odgovori *Ne znam*, a Sajmon se naže napred, s laktovima na koljenima, i reče *Uopšte ne razumem*, a za to vreme obliživaše svoje štanke, tako reći bele usne, *zašto nisi zauvek otišla, zašto si se vratila i zašto se vučeš ovuda da bi se džapala sa staričinom?* Koleta uzvratila da ona ne želi ni s kim da se džapa i, iznenađena dirnuta, rastuži se nad njim – natmuren tumara po rubu vlastitog života, nemoćan da napusti kuću, nedoškolovalan, što je bila očeva greška, jer u porodici doista nikog ni za šta nije bilo briga, i eto ga sad ukraj njene postelje, klonuo, pismošoš, pomisli, s torbom punom mrtvih pisama, užutelo mu lice gleda preda se, i ona reče *Bila sam sama sa samoćom, pa dođoh kući naprosto zato što je kuća tačka s koje možeš da vidiš kuda više nećeš da ideš, a da si na nekom drugom*

mestu, bio bi samo trideset minuta bliže ničemu. Ona ustade i ode do starog toaletnog stočića od javorovine, sa ovalnim ogledalom, a u ram ogledala utaknute behu žute uvrtnete fotografije od pre samo nekoliko godina, neki dugokosi dečak, Hari, kako mu beše prezime, njegov otac je imao radnju s testeninama, jedno uspijeno lice u nizu lica kojih se jedva i sećala, i ona iščetka kosu posmatrajući sebe i Sajmona u starom, zadimljenom staklu, a Sajmon reče *Kladim se da sanjaš o muškarcima*. Previo se bio napred, i košulja mu se olabavila oko grla. Ona položi ruke na njegov vrat, govoreći *A ja se kladim da su tebi u glavi tvoje gole ženske*, a on reče *Na šta misliš?* Ona protrlja njegov vrat, idući palčevima gore-dole po njegovoj mrkoj opaljenoj koži, i kroz kosu, i nagavši se, primače mu se toliko da ga zapahnu njen miris, oseti je mal'ne, a saznanje da on želi njene ruke na sebi toliko je rasplai da odjednom posta svesna suvoće u sobi, suvog drveta po celoj kući, stepenica posivelih i iskrivljenih od dugogodišnjeg trčkanja gore-dole po njima, jedino što su čvorovi štrčali kao prištevci, vonj kuhinjskog linoleuma dopirao je do nje dok je tiho govorila Sajmonu, *Ponekad vidim muškarca kako uspravno stoji, a telo mu mokro, i ja polako prelazim prstima po njegovim prsima, kroz dlaku na njegovim prsima*. Ona se očeša o Sajmonova leđa, a zatim ga, malo se nasmejavši, poljubi u vrat i privuče sebi. *To je sve*, prošapta on, i ona ga odgurnu znajući da je bila nepoštena, ali osta nameštajući kosu rukama, i kad se on okrete, očiju uprtih u njene dojke, mrzela ga je što joj je brat, a i zato što nije izgledao ni najmanje postišđen, a bez stida, mislila je, mi smo ništa, te izade iz sobe, otvori vrata na verandi i zateče usnulu staricu kako hrče, čegrtavo skamukanje kroz dvorište, a povodac joj beše iskliznuo iz ruke, te se biser-pevac šepurio po prašini. Ona side u baštu među krinove i bulke i bezglave peteljke.

Dohvati makaze za potkresivanje živice i krete da skraćuje stabljike, a starica, s glogovim štapom između nogu, zabaci glavu i poče ravnomerno da hrče, kao kakav džinovski insekt, pomisli Koleta, a onda se starica upola probudi i pipajući potraži povodac. *Gde je moj pevac*, povika, i ptica, čuvši je, zabode nogom prema stepenicama, a Koleta krete

prema stepenicama s makazama u rukama, a starica se razvika. *Dovedite mi mog pevca, dovedite mi mog pevca*, no Koleta samo stajaše, nesigurna, posmatrajući pticu kako korača prema verandi, uzdignute glave, i ona je potkači nogom ispod trbuha i podiže u vazduh, smejući se, a pevac poče da krešti i lepeče krillima, pa pade pravo na glavu, a starica poskoči i zavrišta *Ko to dira mog pevca*, ptica se otkotrlja tukući nogama po prašini, a starica krete niz stepenice, Sajmon s treskom dođe kroz komarnik vičući na Koletu, ali ova ne obrati pažnju, pevac i ona gledahu se oči u oči, njegov se kljun lagano klati tamo-amo, crvena kresta pada sa strane na stranu, oka s nje ne skida, iza nje viče starica, a ona uto poravnala makaze i krete korak napred, očekujući da ptica skoči i pobegne, no petao ni makac. Samo damaranje u mlohavome mesu njegovog vrata, i kad je stala iznad ptice, ruke joj zadrtahu i samo oseti da njena krv tuče u neskladu s bilom na izduženoj šiji ptice, no pevac podiže nogu i prezirivo koraknu, i tad je bilo gotovo, škljocnuvši, sevnušće makaze za živicu. Krv šiknu iz šije i odrubljene glave, i ona odskoči u stranu, prestrašena, a petlovo telo poče da se povodi, krv u mlazevima, bezglavo telo sumanuto dija po dvorištu, a starica, nepomična u svom slepilu, zakriča kao da pesmom prati ples ptice, *Moj pevac, moj pevac, ko to dira mog jadnog pevca*, i celo joj lice spade, usne povukoše otkrivajući žute zube, suze niz obraze, a pevac pade među krinove.

Posle toga Koleta je svakodnevno vidala staricu iza prozora na spratu, katkad je i Sajmon stajao kraj nje. Vazda u spavaćici, s noćnom kapicom na glavi, stavljala bi srednji prst na usne i tad bi je Sajmon odvodio s prozora. Nekoliko dana padala je kiša, te toliko zahladne da javorovo lišće poče da žuti i crveni. Kad bi Sajmon došao s posla, Koleta bi mu davala ručak, a potom odnosila poslužavnik starici, i dok je ova jela, sedela spram nje. Starica više nije silazila i Koleta reče Sajmonu da kaže starici da je izvukla crnu kralicu iz špila, da je s malom igrom gotovo, ali starica ništa ne uzvratila, kao da, reče Sajmon, i ne zna o čemu Koleta govori.

Koleta ponovo poče da izlazi uveče sama, uzimajući ponekad stari štap od crnoga gloga, za koji je verovala da je čini zanimljivom i elegantnom, jer

negde je bila pročitala da mlada žena koja želi da izgleda tajanstveno treba da nastoji da bude malčice zlokobna, a u najnižoj fioci, u kuglicama naftalina, našla je i divan crni plašt, za koji pomisli da je mogao biti majčin. S večeri bi se obavijala plaštom, a jednom tako odevena ode i do velike plesne dvorane, no mrzelo ju je da ude, nego samo stajaše napolju i slušaše muziku kao da čeka nekoga, a jedno veče dok je sedela u svojoj stolici zabavljajući nekog dosadnog mladića koji je živeo u istoj uličici četiri bašte niže, gore na spratu starica poče da se ljulja, i on pogleda naviše odakle taj zvuk, no Koleta poče štapom da udara u ritmu staričinog ljuljanja, nagavši se napred i udarajući po daskama verande sve brže kako se i starica sve brže ljuljala pokušavajući da umakne Koleti, u to je Koleta preteče te se starica upe da održi isti ritam, što Koleti pričinilo radost, lice joj se ozari, a to uplašilo momka, no ona prasnu u smeh, a onda, odjednom, starica stade. *Umorna, kladim se*, reče Koleta, i sjajno se osećajući, zavali se u stolici, crni glog joj između nogu, a za nekoliko minuta eto Sajmona na verandi, veli *Trebalo bi da je vidiš, bela je k'o kreč*, a Koleta uzvratila *Trebalo bi ona da vidi mene*, no potom reče svom mladiću *Ali, naravno, ne može jer je slepa*, a Sajmon reče *Sram te bilo* i udalji se teškim korakom, a Koleta reče prijatelju, pošto je izgledao sav pomešten i u neprilici, da je poljubi u obraz, i on je poljubi i potom ponovo sede objumivši kolena rukama, dok je ona sedela gledajući preko vrta kako sunce zalazi iza dvospratnica.

Predvod: Jelena Stakić

Barry Callaghan: *The Black Queen Stories*
Lester & Orpen Dennys Limited, Toronto, 1982.
Prevedena priča *A Terrible Discontent*, str. 15–26.

Bari Kalehen (Barry Callaghan) (Toronto, 1937)
poznati je kanadski pesnik i pripovedač, ali i književni kritičar, scenarista, profesor književnosti i prevodilac (prevodio je i pesme Miodraga Pavlovića na engleski), izdavač i pokretač književnih časopisa i edicija. Priča »Strahovito nezadovoljstvo«
objavljena je u zbirci *The Black Queen Stories* (1982).

kula vetrova

vasa pavković

Čujem šamo šapat vetra i pisak senice u krošnji bora, koja naleže na kućni krov.

Ruka je pritisla masivnu kvaku, vrata se bešumno otvaraju. Koraknuo sam u blede osvetljeni prostor predsobla. . .

Opazam policu, na njoj nekoliko naslovnih stranica »Lifea«, jednu Rob-Grijeovu knjigu crnih korica, trofejne rogove srndača na zidu, mrežicu koju je pauk ispleo između paražaka. . .

Prolazim kroz predsobije, ulazim u kuhinju i otvaram velike kuhinjske prozore. Kroz slobodan otvor, istog časa, upaničeno zujeći, izleću dve sitne zelene muve. Prolazeći kuhinjom, rukavima ru-baške dotičem nameštaj. Iza mene se dižu svetlučavi repovi prašine, koja se još dugo potom komeša u zraku. Glas starice, koji sam napeto očekivao, nije se, međutim, oglasio.

12 x 15

U kuhinji, na stolu prekritom čipkastim stolnjakom, leže tri crno-bele fotografije. 12 x 15.

Fotografija mladog muževnog blondina. On je u šarenom zimskom džemperu. Ruke je, kao u znak predaje, podigao visoko iznad glave. Smeši se onome ko ga fotografiše. U desnom uglu usana svetluca skoro popušena cigareta.

Fotografija zgodne plavuše. Blede francusko lice, krupne nasmejane oči, neke crte gotovo slične jevrejskim, od ramena duga, valovita kosa, napučene usnice. Plavuša je u tamnoj majici bez rukava, ispod koje se ocrtavaju krupne bradavice na vrhovima limunastih grudi.

I foto dečaka. Njemu je u vreme snimanja bilo jedva pet godina, pa ipak, crte lica neodoljivo pod-

sećaju na lice blondina s prve fotografije. Na dečakovoj majici ceri se Miki Maus.

Ostavijam fotografije tamo gde sam ih maločas našao i šapućem: *otročala je do kule vetrova*. Tek što sam prošapnuo ove reči, čini mi se da sam šapnuo: *da imenuješ senke zvezda*, ili neku drugu magičnu rečenicu. . .

OBRISI MOGUĆIH PRIČA

Naravno – tog časa sam na ivici priče. Može da otpočne nestrpljivo i lagano kao dugo očekivan snošaj – dok ovlašni pogled otkriva: neurednu gomilu knjiga i skripti na stočiću, desetarsku uniformu na patosu, bocu lozovače, škare razjapljenih krakova na tepihu, modrikastu kalotu dima oko abažura stone lampe, foto nepoznatog solunca. . .

Naravno, još dalje, pogled je mogao doći: burdelje u predgrađu, u zamazanom prozorčetu: ikonu pozlaćenih ivica sa žalobnim likom trojeručice, poljsku dvbojnicu, nekoliko crnačkih glavicu boje trulih urmi, plavu staklenku u kojoj venu tri maslačka, crvotočinu nalik na crno sazvežđe. . .

I još dalje – da li uopšte ići do tamo? – kuvano jaje koje kruži po crnom trokutu uspaljenice, metalni vojnički (?) krevet, primerak »Humanitea« u košu za smeće, komadiće vate natopljene (mentalnom) purpurnom. . .

EPILOG

Koraknuo sam nevoljno do vitrine, otkrinuo stakleno krilice i sa heklanog miljea podigao posmrtnice. Jednu za ženu – Marija i dečaka – Anton i drugu za muškarca u džemperu – Andre. Na poleđinama: umrli, umro. Datumi nevažni.

Škroto za epilog.

Stojim pred vratima bele kamene kuće. Vrata su načinjena od mrko obojenog orahovog drveta. Na njihovom gornjem delu, upravo u visini očiju, izrezbaren je reljef koji prestavlja bigotičan prizor nesumnjive ljupkosti. Scena na reljefu, naime, prikazuje Isakovu žrtvu. Stojeći na stepeništu ispred tamnog pravougaonika vrata, osvrćem se: iza mene su – aleja plavičastih topola kroz koju sam maločas protrčao, a ispred kuće, na širokom, ravnom platou, okruženom zelenim travnjacima, leži petnaestak metara dug i desetak metara širok bazen za kupanje – skoro do ivice napunjen vodom. Na dnu bazena može se videti jednostavna romboidna šara, a površinom vode pluta velika žuta lopta. Naleti vetra nagone loptu da plovi čas u jednom, čas opet u drugom pravcu, sa labudom elegancijom. Iza bazena, u prostoru travnjaka računaju se sitnim šljunkom posute stazice kao nekakav negativ lavirinta.

U KUĆI

Ne pokušavam da se setim gde i kada sam prvi put susreo gore opisani prizor: kuću od belog kamena, bazen, vodu u njemu – obojenu modrom galicom, bigotični reljef, brižljivo negovane travnjake po kojima, nečujno trepereći, lelujuju senke topola, stazice posute sitnim belim šljunkom, veliku žutu loptu, figuru mladog čoveka, pred vratima – ozojnjagom lica. . .

Pokucao sam. Čekanje je potrajalo nekoliko trenutaka.

Piljim, ne razmišljajući, u Isaka na vratima. Možda i pola minuta.

U kući se ništa nije pomerilo.